

ŠTURMUOTOJAS

LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTŲ FRONTO
LEIDINYS

2009 METŲ GRUODŽIO MĖNUO

ANTRASIS NUMERIS

SKIRTAS LIETUVIŲ NACIONALISTUI

MINDAUGUI MURZAI-GERVALDUI

PAGERBTI IR PASVEIKINTI

Žydai pra mūsų nelaimė!

Krašto Apsaugos Savanorių Pajėgos (KASP), buvo eiliniu savanoriu, grandies, skyriaus vadu, būrio vado pavaduotoju, būrio vadu.

1991 m. sausio 8; 10-11 d., Vilniuje **saugojo Lietuvos Respublikos Aukščiausiąją Tarybą** – Atkuriamąjį Seimą. Sausio 11 d., Lietuvos Šaulių Sąjungos Šiaulių rinktinės būrio vado Zigmanto Šato įsakymu kaip nepilnametis išsiųstas (kartu su Zigmanto Šato sūnumi - Žilvinu) į Šiaulius ir paskirtas SKAT Šiaulių rajono 1-os kuopos vado ryšininku.

1991 m. nuo kovo 4 d. iki kovo 11 d., Vilniuje saugojo Lietuvos Respublikos Aukščiausiąją Tarybą – Atkuriamąjį Seimą, o kovo 11 d., Vilniuje davė Lietuvos kario savanorio priesaiką.

1991 m. rugpjūčio pučo metu vykdė SKAT specialiąsias užduotis. Dalyvavo kelių kontrolės operacijoje (kelyje Šiauliai-Vilnius ir Šiauliai-Ryga), užkertant Rusijos karinei vadovybei galimybę papildyti okupacines karines pajėgas Lietuvoje.

1992 m. liepos mėn. paskirtas Krašto apsaugos sistemos etatiniu darbuotoju, SKAT Šiaulių rajono 1-os kuopos (vėliau pavadintos - 605 kuopa; 62 bataliono 623 kuopa) kuopininku.

1992 m. spalio 30 d., SKAT mokymo centre, baigus puskarininkių kursus, suteiktas Lietuvos kariuomenės puskarininkio (dabar vadinama - seržanto) laipsnis.

1993 m. įstojo į Lietuvos karo mokyklą (dabar vadinama – Lietuvos karo akademija), pasieniečio specialybę. Tais pačiais metais išstojo iš karo mokyklos dėl politinių motyvų. Išstojęs iš karo mokyklos tęsė tarnybą SKAT 62 batalione, kuopininko pareigose.

1993 m. lapkričio mėn. suteiktas Lietuvos kariuomenės viršilos laipsnis. Be tiesioginių savo pareigų buvo SKAT Šiaulių rinktinės 62 bataliono vėliavininku, SKAT Šiaulių rinktinės vėliavininko asistentu, vėliavininku.

1995 m. gegužės mėn. **už dalyvavimą pikete (ne tarnybos metu) prieš sovietinius kolonistus, atleistas iš kuopininko pareigų, o valdžiai suorganizavus politinį teismą, 10-iai parų buvo įkalintas policijos areštinėje.** 1996 m. vasario 1 d., už mažo kalibro (5,6 mm.) šovinių laikymą nuteistas 18 mėn. pataisos darbų, išskaičiuojant iš atlyginimo 15%.

Iki 1996 m. rugsėjo mėn. tarnavo 62 batalione, dalinio budėtojo padėjėju, štabo sargybiniu. Už tarnybą Lietuvos kariuomenėje apdovanotas: SKAT štabo viršininko padėka, SKAT Šiaulių rinktinės vado padėkos raštu.

1996 – 1997 m. buvo Lietuvos Kariuomenės Kūrėjų Savanorių Sąjungos (LKKSS) Šiaulių apskrities skyriaus pirmininku.

1996 – 1998 m. dirbo individualioje įmonėje pardavėju.

1996 m. **lapkričio 24 d., su grupe bendražygių įkūrė Lietuvių Nationalsocialinės Vienybės Sąjungą (LNSVS).** Bendru sutarimu buvo išrinktas šios visuomeninės organizacijos vadovu.

1999 m. gruodžio mėn. įkūrė visuomeninę organizaciją – **Lietuvių Tautinio Darbo Sąjungą** (LTDS).

2000 m. gegužės 14 d., **reorganizavus LNSVS į politinę partiją – Lietuvių Nationalsocialinę Partiją (LNSP), išrinktas jos vadovu.**

2001 m. kovo mėn. **organizavo masinį mitingą socialiai remtinoms šeimoms palaikyti. Už šį mitingą, antitautinės valdžios nuteistas daugiau kaip 3 tūkstančių litų bauda, o už atsisakymą sumokėti pinigine**

José Antonijo Primo de Rivera

José Antonijo Primo de Rivera gimė Ispanijoje, Madride, 1903 – iųjų metų balandžio 24 – ają. Jis buvo generolo Migelio Primo de Riveros, kuris buvo Ispanijos valstybės vadovas nuo 1923 – iųjų iki 1930 – ujų metų, sūnus. José Antonijo studijavo teisę Madride, kuriame tapo teisininku. Stipriai įtakojams Italijos Fašistų Partijos, jis nusprendė sukurti daugeliu bruožų į fašistus panašų judėjimą, bet kuris buvo išskirtinai ispaniškos prigimtės. 1933 – iųjų metų spalio 29 – ają Madrido „Pjesių teatre“ jis pasakė kalbą, skelbdamas Ispanijos Falangos įkūrimą.

Kita grupė, kuri buvo labai artima ispanų Falangai tuo metu buvo Nationalsindikalistai (JONS), kurių vadas buvo Ledesma Ramos. 1934 – ujų metų vasarį abi organizacijos susijungė, sudarydamos vieną organizaciją (FE-JONS). José Antonijo tapo jos vadu.

1936 – ujų metų pradžioje José Antonijo buvo išrinktas į Ispanijos parlamentą. Jo būvimas legaliai išrinktu pareigūnu kairiajai Madrido valdžiai mažai ką reiškė, jiems José Antonijo buvo visko, ko jie bijojo: patriotizmo, disciplinos, moralumo ir dvasiškumo, ženklas. Jie jokių būdu nenorėjo leisti Ispanijos Falangai gauti valdžią legaliai, ar kitaip.

Kai Ispanijos valdžiai atėjo žinia, kad falangistai pradėjo ginkluotis, ji nusprendė suimti Falangos judėjimo vadus visoje Ispanijoje, įskaitant ir José Antonijo. Vadinamoji respublikinė valdžia nieko nedarė, kad sustabdytų socialistų ir komunistų ginklavimasi, netrukdytų jų kriminaliniams veiksams.

Ispanijos Falanga buvo paskebta nelegalia organizacija. 1936 – ujų metų lapkričio 18 – ają José Antonijo rašė: „*Vakar pasmerktas mirti, aš meldžiu Dievo, kad, teisdamas mano sielą, jis jai priskirtų ne mano nuopelnų matą, o savo begalinį gailestingumą.*“ Po dvejų dienų, lapkričio 20 – ają, José Antonijo buvo pastatytas prieš sieną ir, su malda savo lūpose ir su gaileščiu jį nužudyti besirengiantiems priešams, jis buvo nužudytas.

MINDAUGAI MURZA-GERVALDAI, VLNDS VADE!

Per šią publikaciją mes Jus, kaip nacionalistai, sveikiname gimimo dienos proga ir linkime daug sveikatos, sėkmės ir idėjinės stiprybės, taip pat sugebėjimų vadovauti, kad Jūsų nacionalistinė organizacija galėtų sėkmingai kovoti už mūsų visų bendrą tikslą – **Lietuvių Nacijos laisvę ir šlovingą Jos ateitį**. Telaimina Jus Dievas.

LISABONOS DIKTATAS – PASAULINĖS ŽYDIJOS PERGALĖ PRIEŠ BALTAJĄ EUROPA

Lapkričio 3 – iąją dieną Čekijos „demokratinė“ valdžia ir režimas patvirtino vadinamąją Lisabonos sutartį. Šis režimas, kaip ir visi kiti „demokratų“ režimai, nusprendė savo Tautą parduoti internacionalinei-kosmopolitinei hidrai, vadinamajai „Europos Sąjungai“, kuri de fakto yra masonijos pasaulinės užkulisinės valstybės regioninė dalis. Europa nyksta, baltoji rasė nyksta, išgyvenamas visuotinės degradacijos, dekadentizmo ir išsigimimo laikotarpis. Galima manyti, kad Lisabonos diktatas yra savotiška šios masinės išdavystės ir beprotybės karūna. Kodėl taip teigiame, bus paaiškinta šiame straipsnyje.

Lisabonos sutartis buvo pradėta „prastuminėti“ 2007 – aisiais metais. Koks jos tikslas? Ogi žydiškosios Europos sąjungos valios primetimas kiekvienai Europos tautai ir valstybei, visiškas jų tariamojo suverenumo panaikinimas.

Panaikintos sienos, panaikinta suvereni valdžia, įvesta absoliuti oligarchinė žydijos ir jos pakalikų diktatūra. Nors dabar, mano manymu, turėtų padidėti nacionalistų persekiojimas Lietuvoje, galbūt šis Europos sąjungos diktatas padės Lietuvių Tautai atsibusti ir suprasti vadinamosios „laisvės“ ir nepriklausomybės farsą. Jau seniai metas suvokti, kad lygybė, demokratija, liberalizmas, yra melas, skirtas apmulkinti ištisas tautas, jų išgamas pastatyti valdžion ir sistemingai naikinti baltąją rasę. Vardan ko ir kam? Ogi „išrinktosios“ tautos ir jos draugų naudai.

Nacionalsocialistinė idėja pasisako prieš kosmopolitišką chaosą, kurį propaguoja Europos sąjunga ir kitokios masoniškos struktūros. Nacionalsocializmas skelbia karą rasiniam chaosui, kuris dabar imasi baltosios žmonijos, kuriai priklauso ir mūsų Nacija, sunaikinimo.

Atėjo metas kovoti už savo Nacijos laisvę ir nepriklausomybę, atėjo metas mesti šalin žydijos įbruktą materializmą, egoizmą ir išeiti į gatves, išeiti į kovą prieš viską, kas naikina mūsų Tautą.

Mūsų Tautai neįmanoma išlikti, be didingos ariškosios rasės ateities, be Naujosios Tvarkos Europoje sukūrimo. Vienintelis mūsų kelias į gyvybę ir į didžią Nacijos ateitį yra būtent išsivadavimas iš Europos sąjungos,

Gerhardas Laukas

TIKRAS HEROIZMAS

Nacionalsocializmas nei kiek nekenčia nuo didvyrių stygiaus. Jų darbai, jų pasiekimai ir, virš visko, jų aukos, mums yra pavyzdys, įpareigojimas ir stiprybės šaltinis.

Mano karta, pirmoji „pokario karta“ vis dar turėjo galimybę asmeniškai sutikti daugelį iš šių didvyrių. Aš pamenu aplankęs garsųjį pulkininką Hansą Ulrichą fon Rudelį, jo namuose, Kufšteine, Tirolijoje, aštuntajame dešimtmetyje. Didelė garbė!

Bet yra dar daugelis idėjos draugų, kurie man yra turėję dar didesnės įtakos. Visų pirma, aš su jais praleidau daugiau laiko, negu su pulkininku, o visų antra, jie buvo „tik normalūs žmonės“, nors nuveikė daug daugiau, nei „normalius“ dalykus.

Jis buvo S.A. draugai Valteris Latermanas ir Karlas-Ferdinandas Švarcas, Miulierių Šeima ir „Arminas“ iš Hitlerio jaunimo kartos, Tysas Kristofersonas, pokario kartos kovotojai Michaelis Kiunenas, Gotfrydas Kiuselis, Michaelis Štormas ir kiti, kurie išlieka neįvardinti tik saugumo sumetimais. Kai kurie iš šių draugų ir jų gyvenimai man padarė ypač stiprų įspūdį.

APIE PARDAVINYČIAS

Visi gerai žinome, kad beveik iki paskutinių laikų, bentgi mūsų šalyje, pirklyste krikščionys nesiversdavo. Pardavinyčios (kromai) buvo žydų rankose, ir tokiu būdu ir mažiausią pirkinėlį gaudavome vis per žydus. Taigi žydai, turėdami krikščionis naguose, naudojosi iš jų kiek įmanydami. Pirkinius duodavo niekus, imdami brangius pinigus ir da apsukdami su saikais (mieromis). Galėjo jie taip daryti, žinodami, kad krikščionys priversti pas juos pirkti. Dėl to ne dyvai, kad žydpalaikiai ant pardavinyčių taip greitai pralobdavo. Dabar jau virto kitokia gadynė. Krikščionys susiprato ir patys imasi prie pirklystės. Jau ir ponpalaikiai, ir kaimų žmonės steigia krikščioniškas pardavinyčias miestuose ir kaimuose. Iš tokios atmainos krikščionims dviguba nauda. Iš vienos pusės krikščionys (pirkliai) randa naują šaką uždarbio ant duonos kasnio, o iš kitos pusės turi naudą krikščionys pirkikai, nes, turėdami kirkščioniškas pardavinyčias, išsigelbi nuo žydų ir nuo jų neišpasakytai bjaurių suktybių. Perkratysime nors trumpai, kuo krikščioniška pardavinyčia mums naudingesnė už žydišką arba, aiškiau, kuo žydiška pardavinyčia mums negera.

1. Žydai, prilaikydami pirkinius niekus, parduoda juos per gerus. Matote, fabrikai, paleisdami į svietą savo išdirbinius, atskiria nepasisėkusius, arba sugadintus ir parduoda juos kaipo atmatas už labai mažus pinigus. Žydeliai to tik laukia – nuperka tokias atmatas pigiai, o paskui parduoda brangiai kaipo gerus išdirbinius. Aš pats esmi daug kartų taip apgautas, tai tą dalyką gerai žinau. Toliau, didelės pardavinyčios, palaikiusios tūlus pirkinius, ypač gelumbes, kortus ir t. t., jei į paskirtą laiką negal parduoti, išmeta kaipo susenėjusius, t. y. sugedusius. Čia žydeliai vėl superka viską pigiai, o parduoda par naujus pirkinius. Tūlus pirkinius žydai patys perdirba, sugadina, kad jiems patiems pareitų pigiau, o parduoda per tikrus. Taip daro su arbata, tabaku ir tūlais kitais pirkiniais. O kitus pirkinius patys žydai dirba ant vietos (žinoma, netikusiai), o parduoda per fabrikinius. Gidėjau, kad dagi žvakes į katalikų bažnyčią dirbo žydai vienam Suvalkų gubernijos miestelyje, o pardavinėjo per fabriko dirbtas. Kartais žydai, ypač po didesniąsias pardavinyčias, prie niekesnių pirkinių prilaiko ir tikrus, gerus, bet žino, kada ir kam juos rodyti.

2. Man rodosi, jau nerastume tarp mūsų žmogaus, nežinančio, kad tai žydiškas saikas (miera), ir nepersitikrinusio, kad žydas turi prigauti žmogų ant svaro ar saiko. Tai tikra teisybė. Žydai laiko dvejopus saikus: vienas teisingas – parodyti valdžioms, o kitas neteisingas – mieruoti pirkinius žmonėms. Tai gorčius su dvigubu dugnu, tai svaras mažesnis, tai mastas trumpesnis. Prie neteisingų mierų da žydai pataiko ir visaip mieruoti: išmanančiam mieruos vienaip, o tamsiam žmogui kitaip. Na, nuo tamsių žmonių didžiausias ir pelnas jiems. Žmonės patys šneka: „Rodos, žiūri žmogus, o tik parkas nusuka, ir gana!“

Krikščionys neturi pardavinyčiose neteisingų mierų ir su jomis žmonių neprigaudinėja.

3. Žydai priguli prie nešvariausių, nevaliausių sutvėrimų. Kiekvienas žydas aplipęs purvais, suskretęs, nušašęs, apsileidęs vabalais ir t. t. Ne be reikalo lietuviai sako ant žydo: smarvė, parkas. Numesk viršutinius parėdus nuo puikiausiai apsitačiusio žydo, o apačioje rasi suskretusį nevaliejų – jau prigimimas neatleidžia. Žydas pats apie save neapsižiūri ir neapsivalo, o juo labiau nejaučia reikalo prižiūrėti ir prilaikyti švariai pirkinius, ypač da paskirtus neapkenčiamiems goimams – krikščionims. Taigi žydų pardavinyčiose nerasime nė tvarkos, nė švarumo, o jau mažosios pardavinyčėlės tai tikri mėšlynai. Šlykštu įeiti, o da šlykščiau ką pirkti. Susivėlusi, žydelka, nuparkusi, suskretusi, pasikaso su purvina ranka nerimstančiuose plaukuose, į delną tos pat rankos nusišnypščia varvančią nosį ir tuojau su ta pat ranka paduoda pirkikui cukrų, duoną, silkę, žuvį ir kitokius valgomus daiktus. O mūsų žmonelės turbūt šito neužtėmija, jes jeigu užtėmytu, tai tikrai pasibjaurėtų ir daugiau į tokią pardavinyčią neitų.

Krikščionys patys švaresni už žydus, prilaiko švariau pardavinyčias su pirkiniais, o tikrai jau parduoda pirkinį su švaresne ranka. Čia vemt neverčia.

Da arčiau, kad per tokį žydų nešvarumą persikelia ant nekaltų žmonių visokios ligos. Daktarai tvirtina, kad tankiai mūsų žmonės parsineša su pirkiniais iš žydiškų pardavinyčių, limpančias ligas. Suprantamas dalykas, krikščioniškoje pardavinyčioje jau to nereikia bijotis. Švarumas tai didelis daiktas – jis reiškia žmogaus dvasią. Nešvarus, apsileidęs žmogus,

DYTRICHAS EKCHARTAS

BOLŠEVIZMAS NUO MOZĖS IKI LENINO: DIALOGAS TARP MANĖS IR ADOLFO HITLERIO

II

„Ir taip tai tęsiasi per visą Senąjį Testamentą“ – pradėjo jis vėl. „Iš tiesų, aš tau nieko naujo nesakau, bet mes turime tai parsinešti sau namo kaip įmanoma dažniau tam, kad sugebėti paneigti pastovų dviveidišką tauškėjimą. Tikrai Jošuės knygos turėtų pakakti, toks netrikdomo genocido dalykas, pabaisiško žiaurumo, begėdiško godumo ir šaltakraujiško gudrumo – pragaro išpėra! Ir viskas vardan Jahvės, iš tiesų, pagal jo išreikštą pageidavimą! Kai Jericho miestas tapo žydų auka per kekšės Rahabos išdavystę, nei žmogus, nei gyvūnas, nei jaunas, nei senas išliko tarp gyvųjų, tik kekšės buvo pasigailėta. Ji ir visa jos „garbinga“ šeima buvo

Da gali man kas pasakyti: tai tarp krikščionių pirklių atsiras da bjauresnių už žydą. **Teisybė, tarp krikščionių pirklių rasime ir neteisingų, bet tarp pirklių žydų visai nerasime teisingų.**

8. Suvalkų gubernijos krikščioniškos pardavinyčios yra jau daugelyje vietų. Jau tik Naumieščio pavietyje turime keletą. Yra pašventinta ir atidaryta nauja krikščioniška pardavinyčia pačiame Naumiestyje. Toji pardavinyčia prilaiko popierą, tabaką, visokius maistui tinkamus ir šiaip reikalingiausius prie namų dalykus. Pardavinyčia dikta, graži, tinka ir ponams, ir prastiems žmonėms. Eikite tik ir pirkite, o žydų suktybėms nepasiduokite.

DŽORDŽAS LINKOLNAS ROKVELIS SEPTYNI NACIONALSOCIALISTŲ PRINCIPAI

Redakcijos žodis

Čia mes publikuojame amerikiečių nacionalsocialistų vado, Džordžo Linkolno Rokvelio (George Lincoln Rockwell) raštą „Septyni nacionalsocialistų principai“. Šiame neilgame tekste yra suformuluoti nacionalsocializmo kertiniai akmenys.

Tik šitoms idėjoms nugalėjus, sutriuškinus demokratiją ir komunizmą, absoliučiai visas egalitarizmo ir žydiškojo melo formas, galės atgimti, ir Lietuvių Nacija, ir visa baltoji arijų rasė.

Tačiau valdžia priklauso tiems, kurie, nesvarbu ar de jure, bet de facto yra galingesni. Dabar šią galią laiko žydija, su ja ji naikina visas ariškas tautas, taipogi ir Lietuvių Tautą, pasaulyje nyksta baltoji rasė, veisiasi šlykštūs mišrūnai, klesti pedarastija, melas, korupcija, visuotinė degradacija. Visomis priemonėmis žydija, kartu su savo pakalikais, ypač „demokratais“, stabdys nacionalistų, nacionalsocialistų kelią į valdžią, taip stabdydama „gojų“ žygį keliu į laisvę. Tauta juo pradės eiti tik tada, kada **tikrieji nacionalsocialistai, per savo fanatišką pasišventimą ir kovingą, prireikus, radikalų ir fanatišką, aktyvizmą**, įkvėps ją, kai mes tapsime gyvais fakelais, parodysiančiais kelią į Nacijos ir rasės išganymą.

Po ilgos kovos, atgimus mūsų Nacijai, atgimus Europai, atgimus arijų rasei, paskui ir visai žmonijai, žydijai bus suduotas negailestingas ir tvirtas smūgis. Smūgis iš Dievo nukalto kardo, kurį mes nešame su savimi. Šio kardo smūgiai pakirs ir visus Tautos bei rasės išdavikus, sąmoningai pasidavusius kosmopolitiniam materializmui ir kitiems žydijos kėslams. Su šiuo kardu bus teisiama, teisiama be jokių išimčių ir be jokio gaileščio. **Po šio Nacijos**

Kokia iš šio mito nauda?

1. Nukreipti dėmesį nuo darytų nusikaltimų TSRS, D. Britanijoje, JAV, Lenkijoje ir kitur.

2. Vokietija iki šiol tebemoka „reparacijas“ Izraeliui, t. y., yra apvogiamą pasaulinės žydijos.

3. Taip žydai apsisaugo nuo kritikos. Dabar apie žydiją leidžiama šnekėti gerai, arba nieko.

ŠALIN POLITINĘ CENZŪRĄ!

Dr. Paulius Josefas Gėbelsas

KELK AUKŠTAI VĖLIAVĄ!

Buvo vėlyvas vakaras ir aš mėgavausi retu malonumu, skaitydamas gerą knygą. Aš buvau atsipalaidavęs ir ramus. Suskambėjo telefonas. Aš neramiai pakėliau ragelį. Tai buvo blogiau, negu tikėjausi: „Horstas Veselis buvo pašautas“. Drebedamas iš baimės, paklausiau: „Negyvas?“ „Ne, bet nėra jokios vilties.“ Aš jaučiuosi, lyg aplink mane griūtų sienos. Tai buvo neįtikėtina. Negali būti!

Po kelių dienų aš įžengiau į mažą palatą pirmame ligoninės aukšte ir buvau šokiruotas vaizdo. Kulka galvoje šiam didvyriškam jaunuoliui padarė siaubingą žalą. Jo veidas buvo sumaitotas. Aš vargiai jį atpažįstu. Bet jis yra laimingas. Jo skaidrios, šviesios akys blizga, nors mes negalime ilgiau kalbėti. Daktaras jam liepė būti ramiam. Jis tik kartoja kelis žodžius: „Aš esu laimingas“. Jam nereikia to sakyti. Tai galima matyti, pažiūrėjus į jį. Jo jauna, šviesi šypseną nugali kraują ir žaizdas. Jis vis dar tiki.

Aš sekmadienio popietę sėdėjau prie jo lovos, kol iki vakaro ėjo minios lankytojų. Galima viltis... Jis sveiksta. Karštis nukrito, žaizdos pagijo. Kos pusiau atsisėdo ir šnekėjo. Apie ką? Kvailas klausimas! Apie mus,

**Šturmuotojas Juozas
NACIONALSOCIALIZMAS
VALSTYBĖS VALDYMO SISTEMOJE**

Nacionalsocializmas valstybę supranta **kaip organizmą, kaip priemonę** Nacijos rasiniam gyvenimui užtikrinti ir sustiprinti. Su fašizmu nacionalsocializmas sutinka tame, kad Valstybė privalo būti suvereni, nepriklausoma nuo užsienio diktato, politinio, ekonominio, ar kitokio. Tačiau Valstybė, kuri yra Nacijos organizmas, tarnauja būtent rasei, kurios dalis yra Nacija. Tačiau nacionalsocializmas žmonių rasinę-tautinę bendruomenę sutvarko pagal Gamtos dėsnius, juos pritaikydamas ir išplėtodamas techniškai evoliucionavusiai žmonijos bendruomenei. Nors nacionalsocializmo doktrina kilo iš Vokietijos Nacionalsocialistų Darbininkų Partijos, pati Idėja, pats nacionalsocializmas, nors savotiškai jaunas, yra iš tiesų senas, kaip ir pati visata. Doktriną, kurią pristatė Adolfas Hitleris su savo bendražygiais ir kitais genialiais mastytojais ir kovotojais tebuvo ir tebėra didingiausia užfiksuotoje istorijoje regėta šios Idėjos išraiška.

Šturmuotojas Mantas

HOLOKAUSTAS – DVIDEŠIMTOJO AMŽIAUS FARSAS

Pagal nacionalsocializmo principus, Valstybė yra sukurta Nacijos labui. Pavyzdžiui: Vokietija buvo sukurta vokiečių ir ji priklauso vokiečiams – tai jų šalis ir tik jie joje yra pilnateisiai. Tai tas pats, kas turėti savo namus – tik jūs esate pilnateisis jų šeimininkas. Jukjūs jį pasistatėte, arba nusipirkote, jis jums priklauso, už jį esate atsakingas ir mokate mokesčius taip pat jūs. Todėl yra natūralu, kad jūs esate savo namų šeimininkas ir valdytojas, namuose darote ką norite - „mano namas – mano tvirtovė“. Lygiai taip yra ir su valstybėmis: tautos savo šalyse gyvena tūkstančius metų. Rankose su arklų ir ginklų. Su savo darbais ir krauju, todėl jos turi pilną teisę savo valstybes laikyti savo nuosavybe. Lietuva – Lietuvių tvirtovė; Vokietija - vokiečių ir t.t.

Kadangi jūs esate savo namų šeimininkas, tai ir kviečiatės į svečius ką norite, o ko nenorite – nesikviečiate. Taip pat yra ir su Valstybe. Ko jos šeimininkai nenori, to ir neišleidžia. Pavyzdžiui: draužia ar riboja galimybes įvesti ginklus, narkotikus, tam tikrus gaminius bei prekes,ar nepriima nepageidaujamų asmenų.

Sakykime, kad pas jus ateina svečias. Juk jis neturi jokios teisės jums įsakinėti, daryti ką panorėjęs, knistis po jūsų daiktus ir t. t. Na, nebent jūs tai jam leidžiate, tačiau turite pilną teisę to ir neleisti, ir svečiui parodyti duris, jeigu jo nepageidaujate. Tas pats yra ir valstybėse: nelegalūs imigrantai gali būti deportuojami, kai kuriems asmenim gali būti atimta pilietybė ir panašiai. Lygiai tas pat vyko ir su žydais Vokietijoje. Kokią teisę svečias turi pas jus apsigyventi be jūsų leidimo ir gyventi pas jus namie ilgiau negu jūs jam leidžiate. Kodėl lygybė su tuo, kuris to namo (Valstybės) nestatė?

Taigi,žydai buvo paskelbti nepageidaujamais asmenimis, nepageidaujama tauta, jų pasai buvo sužymėti ir jiems įsakyta trauktis, jie buvo deportuojami. Kodėl kai kurie jųpasiliko? Na, tai jau jų problem– juk vokiečiai turėjo pilną teisę išvaryti nepageidaujamus svetimtaučius iš savo Valstybės – juk jie jos šeimininkai.

Turbūt dabar sakysite „kodėl tada naciai žudė žydus ir už Vokietijos sienų?!“tuom užsiėmė daugiau vietiniai šalių gyventojai. Vokiečiai tiesiog uždarė žydus nusikaltėliusį darbo stovyklas, o tai paaiškinti lengva: 1933 metais žydija pati paskelbė karą Vokietijai. Kaip atsaką į tai, Adolfas Hitleris pradėjo vyti žydus iš Vokietijos, o nusikaltusiems taikė atitinkamą bausmę. Kalinti darbo stovyklose lygiai taip pat buvo ir prancūzai, ir britai po to, kai jie paskelbė karą Vokietijai. Lenkai taip pat. Amerikiečiai darė tą patį su Japonais JAV, Reicho priešai su vokiečiais ir panašiai.Vokiečiai čia nebuvo nei pirmi, nei paskutiniai, nei žiauriausi.

„Iš kur krūvos lavonų, batų, akinių? Iš kur tie gyvi skeletai?“Visa tai atsirado karo pabaigoje, kai dėl aktyvaus bombardavimo buvo nutrauktas tiekimas į koncentracijos stovyklas. Po vieno ar poros mėnesių badavimo jūs veikiausiai atrodytumėte ne ką geriau, prieš tai ir taip gyvenę karo sąlygomis. Valgyti reikia ir vokiečiams. Kas svarbiau – draugas, tautietis, kovojantis toje pačioje apkasų pusėje, ar priešas? Veikiausiai jūs taip pat rinktumėtės pirmiau pamaitinti draugą.

Juk paslaugų sektorius, žinoma, yra reikalingas Nacijos ūkiui, tačiau jis nesukuria konkretaus produkto. Jį tegalime laikyti būtent išlaidomis, kurios yra gyvybiškai svarbios Nacijos ir valstybės funkcionavimui. Nacionalsocializmas atsisako Valstybę paversti stambiojo ir užsienio kapitalo verge, jis siekia, kad Nacija apsirūpintų viskuo, ką teikia jos gyvybinė erdvė ir stengti kuo mažiau priklausyti nuo užsienio ir, tuoliau, priešišku jėgų. Nacionalsocializmo triumfui atėjus, vartotojiškąją visuomenę, kaip tokią, ištiks pelnyta mirtis, virš jos pelenų kils naujos, didingos formos.

Asmenybė ne tik privalo dirbti, dirbti darbą, kuriam yra labiausiai pajėgi, ji turi, taip pat ir per savo darbą, suprasti, kad yra savo Nacijos ir rasės dalis, kad turi idealą, kuris stovi aukščiau jos pačios, asmenybės, egoizmo. Kai tai suvokiama, tada asmenybė įgija tikrą vertę. Žinoma, individualizmas taukš, kad individas turi „teises“ ir, kad tai neva yra didelė vertybė. Žinoma, individas turi teises, bet visų pirma yra pareigos, o teisės turi būti proporcingos pareigoms. Kuo daugiau pareigų – tuo daugiau teisių, bet taip pat ir atsakomybės, o kuo mažiau pareigų, tuo mažiau teisių. Tai logiška ir natūralu.

Taigi nacionalsocializmas mato ne masę, o individą, asmenybę, kaip gerbūvio kūrėją, bet mato individą ne kaip pakrikusį egoistą, o kaip narsų savo Nacijos ir rasės atstovą, žmogų, priklausančią visumai, aukštesnei už jo pačios gyvenimą. Taip individas įgija tikrą prasmę, gyventi, dirbti, kovoti, gauti iš tautiečių, bet ir jiems duoti, gyventi darnoje.

Asmenybės sudaro grupę, kuri yra Tauta, skirtingos ariškos tautos sudaro mūsų rasę. Iš fakto, kad individai yra kartu ir sudaro bendruomenę, kyla natūralus hierarchijos ir hierarchinės tvarkos klausimas, kurį puikiai paaiškina nacionalsocializmo doktrina.

Kadangi skirtingos rasės, žmonės, gyviai ir t. t. yra skirtingi, jie nėra vienodi, taipogi, jie nėra lygiaverčiai. Tačiau viskas, kas yra natūralu ir atitinka Gamtos dėsnius turi vietą priešais Dievą ir, taipogi, gali užimti savo teisėtą poziciją hierarchinėje bendrijos, visuomenės, Valstybės, Nacijos, o, galiausiai, ir viso pasaulio struktūroje. Kur yra tikra darna, ten yra tikra hierarchija.

Galima pamatyti visur, kad hierachija yra natūralus dalykas: kariuomenėje yra paklūstama vyresniojo laipsnio kariui, karininkui, kuris užima tą hierarchinę poziciją pagal savo nuopelnus, darbus, mokykloje paklūstama mokytojui, Valstybėje, tuo tarpu, Valstybės vadams, vadovybei. Egalitarizmas, taipogi ir demokratija, ***kuri yra egalitarizmo atšaka, neigia hierarchiją, nors niekaip nuo jos negali pabėgti*** praktikoje. Dauguma negali valdyti ar spręsti vien dėl to fakto, kad ji yra dauguma, visa Nacija turi skirtingus visuomenės sluoksnius, kuriuos nacionalsocializmas suvienija vieninga valia dirbti bendram tikslui – Nacijos gerovei ir didybei. Ši hierarchinė tvarka neigia klasių kovos principą, iš esmės prieštarauja, ir kapitalizmui, ir komunizmui, kadangi organiška hierarchinė tvarka yra prieš chaosą ir, taipogi, prieš susiskaldymą Nacijoje. Viskas, kas kenkia Nacijos vienybei, privalo iš Valstybės gauti mirtiną smūgį, kadangi vienybė yra gyvybiškai svarbi Nacijos rasiniam išlikimui ir gerbūviui. Nacionalsocializme aukščiausią poziciją užima ideologinė Nacijos valdžia, tikrasis elitas, kurio priešakyje yra Tautos Vadas. Hierarchija reiškia absoliutų valdžios autoritetą ir, reminatis asmenybės idėja, absoliučia jos atsakomybe, taip pat piliečių atsakomybę ir pareigas. Pirmą pareigos, paskui teisės; ***pareigos ne kaip formalumas, o kaip džiugi nacionalinės-rasinės sąmonės ir nacionalizmo išraiška.***

Autoritetas nacionalsocializme yra nepaprastai svarbus valdymo elementas. Valstybės valdžioje tegali būti tikri idealistai, nacionalsocializmo vadai, atsidavę rasės ir Nacijos šlovingai ateičiai. Valdžia privalo, kartu su absoliučiu autoritetu, turėti absoliutų atsakingumą už savo veiksmus prieš likusią Tautos dalį.

Nacionalsocializmas valdymą paverčia būtent ***geriausiują Nacijos atstovų valdymu, jis išvija svetimus interesus iš Valstybės gyvenimo, užtikrina darną ir rasinę švarą visuomenę.*** Viena iš viso šito teisingumo pasėkmių – neišvengiamas socialinis teisingumas.